

community

The New Apostolic Church around the world

03/2017/LV

Svētā vakarēdiena svinēšana

100 gadu kombinētajām hostijām

Dievkalpojums Ndžamenā:
mēs esam uzticīgi savam
apsolījumam

Ievadraksts:
slavēt un pateikties

Baznīcas mācība:
pazemība

New Apostolic Church
International

Slavēt un pateikties

Mīļie brāļi un māsas,

Šī gada devīze „Godā Dievu, savu Tēvu” ietver trīs uzdevumus, kurus mēs mēģināsim piepildīt 2017. gadā. Ja aptveram Dieva lielumu un Viņa radīto, kas ir pirmais uzdevums, mēs vēlamies slavēt un pateikties Dievam. Iegūstot atziņu, tomēr nereaģēt, nedarboties un būt mēmam - tā būtu nepareiza reakcija.

Slavēt un pateikties - kā tas konkrēti izpaužas mūsu ikdienā?

Mēs pateicamies Dievam ar mūsu brīvprātīgo upuri. Te netiek domāta tikai nauda. Te tiek akcentēta mūsu pateicība Viņam. Mēs esam pateicīgi Dievam un vēlamies atdot Viņam kaut ko no tā, ko esam no Viņa saņēmuši.

Mēs pateicamies Dievam ar mūsu gatavību piedot un samierināties. Tā kā mēs esam Dievam pateicīgi par žēlastību un piedošanu, mēs esam gatavi piedot savam tuvākajam.

Mēs pateicamies Dievam caur mūsu kalpošanu. Mēs nekalpojam Dievam ar domu saņemt atlīdzību par to. Mēs kalpojam Viņam tāpēc, ka esam jau visu saņēmuši, ka Viņš ir apsollījis mums savu mantojumu.

Attēls: Starptautiskā Jaunapustuliskā baznīca

Kad mēs esam iepazinuši Dieva lielumu un Viņa radīto, mēs vēlamies godāt Dievu un pateikties par žēlastību un klātesamību. Mēs pateicamies Viņam ar savu gatavību nest upuri, ar izlīgšanu un ar gatavību kalpot savam tuvākajam.

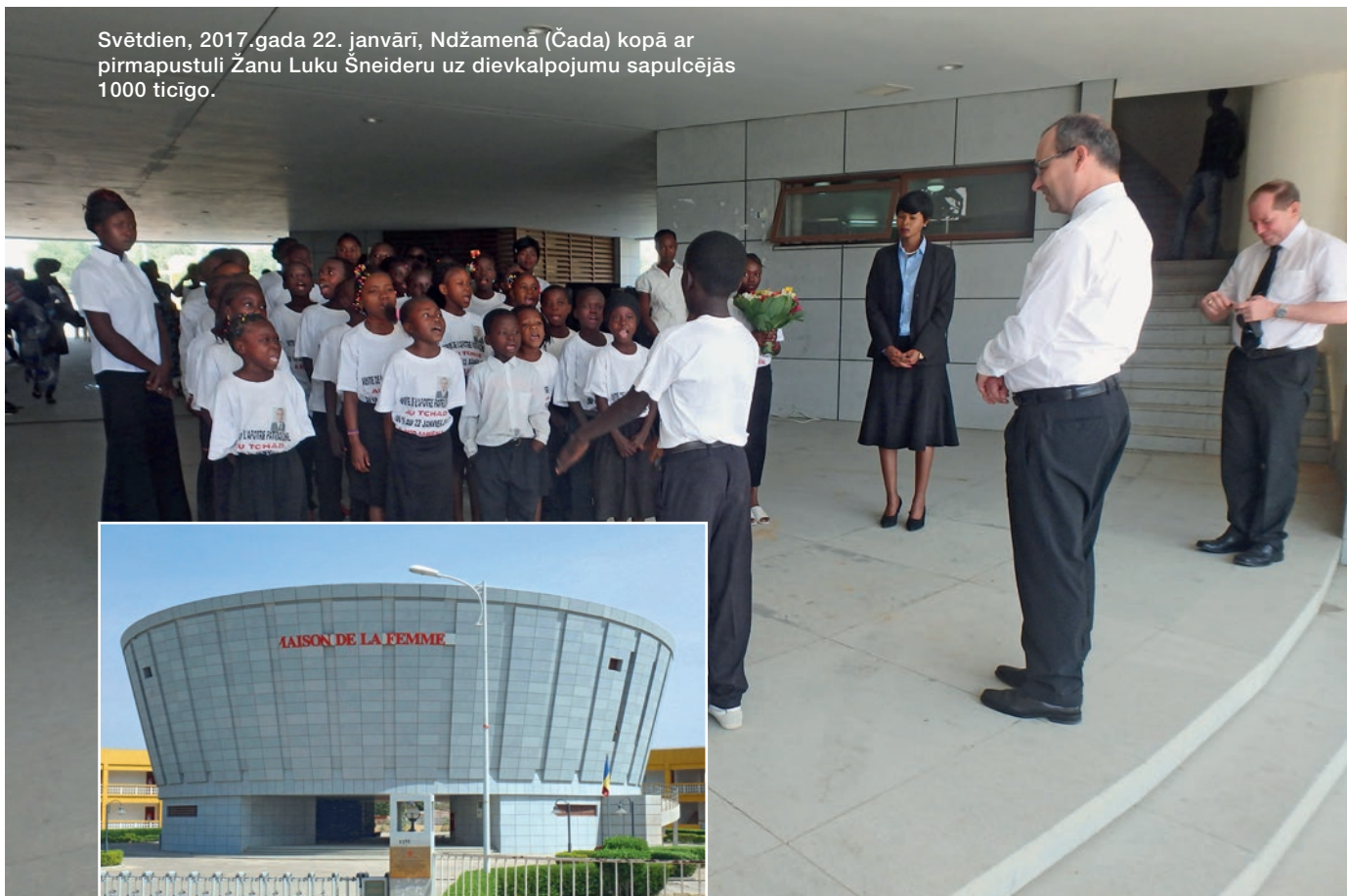
Sirsnīgi sveicot, jūsu

Žans Luka Šneiders

I Mēs uzticīgi turam mūsu solījumu

Svētdien, 2017.gada 22. janvārī, Ndžamenā (Čada) kopā ar pirmapustuli Žanu Luku Šneideru uz dievkalpojumu sapulcējās 1000 ticīgo.

Attēls: Kanādas Jaunapustuliskā baznīca

Daniēla 3, 17.18

„Mūsu Dievs, ko mēs godājam, var mūs izglābt no degoša cepļa, un viņš mūs izglābs no tavas rokas, ak, ķēniņ. Bet ja viņš to arī nedarītu, tad tev būs zināt, ak, ķēniņ, ka mēs negodāsim tavus dievus un nepielūgsim zelta tēlu, ko tu liki uztaisīt.”

Mīlie brāļi un māsas Kristū, mīlie ciemiņi, es priecājos piedalīties šajā dievkalpojumā un kopā ar jums saņemt mūsu Dieva svētību.

Šorīt mēs dzirdējam vārdu; te ir pieminēts notikums par Daniēlu un viņa draugiem. Es esmu pavisam drošs, ka jūs šeit, Ndžamenā, zināt šo notikumu.

Nebukadnecars, Bābeles ķēniņš, bija iebrucis Izraēlā un Jūdējā un bija aizvedis gūstekņus uz Babiloniju. Starp šiem gūstekņiem bija arī Daniēls, Sadrahs, Mesahs un Abed-Nego. Ķēniņš vērsās pie tiem ar savu priekšlikumu: „Es piedāvāju jums trīs gadus studēt manā galmā.” Antīkajā pasaulē Babilonija bija augstu attīstītas civilizācijas kultūra. Un ķēniņš vēl piebilda: „Šo trīs gadu beigās jūs saņemsiet svarīgus posteņus manā valstī.”

Tā bija vienreizēja iespēja šiem gūstā aizvestajiem jaunekļiem; un noteikumi bija šādi: „Jūs ēdisiet no ķēniņa galda un dzersiet viņa dzērienus.” Jaunekļiem bija liela interese par šo vilinošo piedāvājumu, taču viņi izteica arī savus noteikumus: „Mēs nevaram ēst no ķēniņa galda, jo tas ir pret mūsu ticību.” Tad viņi izteica kompromisu: „Ļaujiet mums ēst mūsu ēdienu, un mēs sekosim jūsu mācībai. Dievs mums dāvās izdošanos.” Un tā viņi arī rīkojās. Viņi palika uzticīgi Dievam, paklausīja arī turpmāk likumiem un studēja. Pēc tam viņi ieņēma ne tikai augstus posteņus valstī, bet kļuva arī par svētības avotu ķēniņam un visai zemei – tik labi tie kalpoja.

Vēlāk ķēniņš lika pagatavot zelta tēlu un teica: „No šīs dienas vairs nedrīkstēs pielūgt citus dievus kā vienīgi šo zelta tēlu. Visiem būs pielūgt to, un, ja kas to nedarīs, tam būs jāmirst.” Tad mūsu jaunajiem cilvēkiem kļuva skaidrs, ka vairs nav iespējams nekāds kompromiss: vai nu viņiem būs jānoliedz Dievs, lai saglabātu dzīvību, vai arī jāpaliek uzticīgiem Viņam un jāmirst. Cita ceļa nebija.

Viņi palika uzticīgi Dievam un atbildēja ķēniņam: „Ja mūsu Dievs grib, Viņš var mūs izglābt. Viņš var mūs izglābt no nāves, bet mēs viņu neaizliegšim.” Jūs jau zināt šo notikumu. Ķēniņš lika iemest jaunekļus degošā ceplī un, kad viņš tajā ieskatījās, ķēniņš redzēja, ka tur vairs nebija trīs, bet gan jau četri jaunekļi. Kunga eņģelis bija kopā ar viņiem, lai pasargātu tos. Tad ķēniņš pavēlēja tiem iznākt no cepla, un viņi kļuva vēl svarīgāki šajā valstī, tik tiešām par lielu svētību visiem.

Mīlie brāļi un māsas, šis senais notikums daudz ko pasaka mums par mūsu ticības dzīvi. Šie jaunie cilvēki piederēja pie izredzētās tautas, pie Dieva tautas. Mēs arī esam Dieva izredzēti, mēs esam tie, kurus Dievs ir padarījis par saviem bērniem. Kad mēs tikām kristīti un kļuvām par kristiešiem, mēs devām solījumu stāties pretī grēkam un sekot Jēzum. Kad mēs caur apustuli tikām apzīmogoti un saņēmām Svētā Gara dāvanu, mēs piekritām ļaut sevi sagatavot Kunga atnākšanai. Tē ir divi apsolījumi, divi pienākumi, kurus mēs esam uzņēmušies paveikt. Mēs vēlamies pastāvēt pretī grēkam un sekot Jēzum, un mēs gribam caur apustuļa amatu sagatavoties Jēzus atnākšanai.

Taču mēs vēl dzīvojam uz šīs zemes, un mums ir jāstrādā, lai varētu iekārtot savu dzīvi, jā rūpējas par ēdienu, apģērbu un jumtu virs galvas. Mums ir jādomā par mūsu bērniem

un viņu nākotni. Mēs esam Dieva bērni un kristieši, bet tik un tā mēs vēlamies dzīvot panākumiem bagātu dzīvi. Mēs neesam notiesāti palikt nabagi, tāpēc ka esam kļuvuši par jaunapustuliskajiem kristiešiem. Mums nav liegts gūt panākumus dzīvē, jo mēs esam Dieva bērni. Ir pavisam normāli gribēt būt laimīgiem un gūt panākumus dzīvē. Ir pieņemami, ka mēs tiecamies pēc labas sociālās dzīves.

Taču jauno cilvēku piemērs māca, kā mums pareizi rīkoties. Mūsu augstākā prioritāte ir Dieva valstība. Mēs esam devuši solījumu turēt baušļus un gatavoties uz Kunga atnākšanas dienu. Ja mēs dzenamies pēc panākumiem, labklājības un laimes, tad darām to, ievērojot Dieva baušļus un kā prioritāti izvirzot savas dvēseles dzīvi. Tas ir mūsu

pienākums. Jā, mēs vēlamies gūt panākumus mūsu zemes dzīvē, taču prioritāte ir Dieva baušļi un mūsu dvēsele; piemērs par šiem jaunekļiem degošajā ceplī rāda mums, ka tas ir iespējams.

Ir jābūt paklausīgiem baušļiem, jāpaliek uzticamiem, bet ir arī jāstrādā. Mēs nevaram mīļajam Dievam teikt: „Paklau, es sekošu Taviem baušļiem, es pūlēšos negrēkot, es iešu baznīcā un rūpēšos par savu dvēseli, bet dod man naudu, kas man ir ļoti vajadzīga.”

Mums ir jādara abas lietas: jātur solījums, kuru esam devuši Dievam, un jāstrādā, tāpat kā strādā visi pārējie cilvēki. Ja mēs darām visu – gan strādājam un investējam savos bērnos, gan ievērojam Dieva baušļus un rūpējamies par savu dvēseli –, tad Dievs mūs svētīs.

Kā izskatās Viņa svētība? Dažkārt Dievs runā par panākumiem, un mums ir panākumi dzīvē, mums ir nauda, mēs esam veseli, mums ir labs amats. Nē, Viņa svētība jau nav naudā, veselībā vai labā amatā: Viņa svētība ir tanī, ka mums ir Jēzus Kristus, mēs esam paturējuši Jēzu! Mums ir miers sirdīs un pestīšana. Lūk, tā ir svētība!

Dažkārt svētība izpaužas citā veidā: mēs nesaņemam visu, ko mēs vēlētos saņemt. Tāpat kā mūsu darbos mums vienmēr nav panākumu, kaut arī mēs bijām paklausīgi Dievam un pildījām Viņa baušļus. Un tomēr kļūst skaidrs: Dieva svētība ir! Dievs tomēr mūs ir svētījis! Kaut arī nav piepildījušas visas vēlmes, tomēr mūsu sirdīs ir miers.

Mums nav vēlēšanās citus apsūdzēt, mēs neesam sarūgtināti vai agresīvi. Un kaut arī visas mūsu vēlmes nav piepildījušas, mūsu sirdīs ir miers un mēs esam laimīgi Jēzū Kristū.

Pirmapustulis Žans Luka Šneiders ordinē
Ndangalngar Nao (pa labi) un Jean Blague
Koiyoumtan (vidū) apustuļa amatā

Dievs svētī tos, kuri ir paklausīgi Viņam un dara Viņa darbu. Pēc savas gribas Viņš dažreiz dod mums panākumus un turklāt vēl arī mieru sirdī. Mēs neesam savu sirdi pārdevuši satanam, un tomēr dažreiz Dievs saka: „Nē, es neveicināšu šo panākumu, taču es tomēr svētīšu tevi.” Un, ja mums nav visa, ko mēs vēlētos, mūsu sirdīs taču ir miers un mēs esam laimīgi Jēzū Kristū, tāpat kā esam par svētību citiem.

Mīļie brāļi un māsas, tie, kuri pilda Dieva baušļus, neievaino savu tuvāko.

Diemžēl mūsdienās cilvēki vēlas gūt panākumus, kļūt bagāti, pazīstami un laimīgi; un, lai sasniegtu šo mērķi, viņi ir gatavi iet pāri liķiem. Tas, kurš vēlas gūt panākumus, pildot Kristus likumu un sekojot Dievam, ir par svētību citiem, jo tas nekad nebūvē savu laimi uz citu nelaimes. Tas, kurš ir uzticams Kristus liecinieks un pierāda – to, ko Jēzus gaida no mums, var izdarīt, tas viss ir iespējams –, ir par svētību citiem. To visu mēs varam mācīties no notikuma par vīriem uguns ceplī.

Taču tagad paveras šī notikuma otra daļa, kas ir paralēli notikumam uguns ceplī. Arī mēs dažkārt nonākam situācijās, kurās nav iespējams kompromiss. Tad mums ir jāizšķiras: vai mēs esam par vai pret Dievu. Mēs nokļūstam situācijās, kurās mums ir jāaizliedz Dievs, lai kaut ko saņemtu, un kur nav iespējams kompromiss. Te ir svarīgi tas, kādu izvēli mēs pieņemam, proti, vai mēs pieņemam pareizo, labo izvēli.

Dažkārt mums ir jāstāpjas ar pretinieku, kuru Jaunajā Derībā dēvē par „Kristus pretinieku”; mēs tiekam konfrontēti ar cilvēkiem, kuri dara mums sāpes vai slikti izturas pret mums tikai tāpēc, ka mēs esam jaunapustuliskie kristieši.

Daudzās pasaules valstīs kristieši tiek vajāti savas ticības dēļ; viņiem tiek dota izvēle: „Vai nu tu noliedz Kristu, vai arī mēs tevi nogalināsim!” Daudziem kristiešiem tad ir drosme teikt: „Labāk mirt, nekā atteikties no Kristus!” Tā nav bijis tikai pirmo kristiešu laikos, tas diemžēl atkārtojas arī mūsdienu pasaulē, un mēs aizlūdzam par šiem kristiešiem,

lai Dievs viņiem palīdzētu. Šeit, Ndžamenā, mēs neesam šādā situācijā, taču ir ļaudis, kuri nodara mums ļaunu tāpēc, ka mēs gribam izpildīt Dieva gribu, dažkārt viņi smejas par mums, jo mēs esam jaunapustuļi, un mūsu ticības dēļ viņi slikti izturas pret mums.

Mīļie brāļi un māsas, mēs vēlamies pretoties tam. Es zinu, ka dažkārt ir vienkāršāk pateikt: „Tad es iešu uz citu baznīcu un pieņemšu citu reliģiju, kura neradīs man tādu apgrūtinājumu.” Nē, paliksim uzticīgi Kristum, savam apsolījumam, mūsu ūdenskristības un apzīmogošanas apsolījumam; labāk cietisim, nekā atteiksimies no savas ticības.

Mīļie brāļi un māsas, tie, kuri tā rikojas, piedzīvos to, ko piedzīvoja Stefans: arī viņam bija jācieš, jo viņš palika uzticīgs Kristum, taču savās ciešanās viņš redzēja Jēzu Kristu, kurš raudzījās uz viņu no debesīm un bija kopā ar viņu. Tie, kuri cieš Kristus dēļ, vienmēr piedzīvos, ka Kristus būs kopā ar viņiem, tiem palīdzēs un mierinās. Toreiz šie jaunekļi teica ķēniņam: „Tu vari darīt visu, ko

vēlies, taču mūsu Dievs ir stiprāks. Viņš var mūs arī no nāves izglābt.” Mēs sakām sētanam: „Tu vari mums šodien nodarīt pāri, bet Jēzus ir stiprāks par tevi. Un beigu beigās Viņš uzvarēs pilnīgi. Viņš atbrīvos mūs no ļaunā un dāvās mums mūžīgo dzīvību; tā kā mums ir šis apsolījums, mēs vairāmiem noliegt Jēzu un savu ticību. Mēs labāk cietīsim Kristus dēļ, lai būtu vienmēr kopā ar Viņu.”

Dažkārt mums ir jāatsakās no kādas vēlmes vai izpriecas, jo tā nav savienojama ar mūsu ticību. Tiecoties pēc bagātības vai sociālā stāvokļa vai vēloties iegūt kādu augstu posteni vai lomu sabiedrībā, vai gribot iegūt kādu lietu, mums ir jāatceras, ka tad mums ir jāklūst nepaklausīgiem Dievam. Lai dabūtu to, ko mēs vēlamies, mums ir jāmelo vai jāzog, vai jābūt korumpētiem. Tad mēs sakām: „Nē, labāk es palieku uzticams un paklausīgs Dievam un atsakos no visa tā, ko es labprāt vēlētos iegūt.”

Mīlie brāļi un māsas, ir situācijas, kurās nav iespējams kompromiss. Ja mēs noliedzam savu Dievu vai ir jāpārkāpj desmit baušļi, lai kaut ko saņemtu - vai tas būtu kāds postenis vai piedrošanās noteiktam cilvēku lokam -, tad mums jāsaka: „Nē, es nevēlos aizliegt savu Dievu, labāk es atsakos no savas godkāres vai no kādas vēlmes, nekā nododu Dievu. Man Jēzus Kristus ir svarīgāks nekā šīs pasaules bagātības vai izpriecas.” Te mums ir jāpaliek stingriem un nelokāmiem.

Netiek runāts tikai par to, vai mēs pildām Dieva baušļus. Mēs arī esam solījuši sevi sagatavot Kunga atnākšanai: tāpēc ir nepieciešami dievkalpojumi, Dieva vārds, svētais vakarēdiens, sekošana apustuļa amatam. Arī te mums dažreiz nākas izšķirties: vai nu viens vai otrs. Izšķīroties par kaut ko, mums jāatceras: „Ja es sāku iet šo ceļu, es vairs nevaru apmeklēt dievkalpojumus.”

Kāds konkrēts piemērs? „Ja es apprecos ar šo vīrieti, man būs jāpieņem viņa reliģija. Es vairs nevarēšu iet uz savu baznīcu, bet man būs jāiet uz viņa baznīcu; tad es vairs nevarēšu sevi gatavot uz Kunga atnākšanu, man nebūs vairs apustuļu un svētā vakarēdiena.” Un tas ir tikai viens no daudziem piemēriem.

Mīļie, dažkārt mums ir vajadzīgi konkrēti piemēri, lai to, ko vēlamies pateikt, pareizi izprastu. Kad mēs atrodamies kāda notikuma priekšā, mēs gribam pareizi izvēlēties, kā mums būtu jārikojas. Mēs paliekam uzticīgi savam kristību un apzīmogošanas apsolījumam, kaut arī mums dažkārt no kaut kā ir jāatsakās par labu savai dvēselei un lai nenoliegtu Jēzu Kristu.

Kādu dienu Kungs teica kādam vīram: „Nāc un seko man!” Tas atbildēja: „Jā, es nākšu, taču pirms tam man ir

jāaprok mans tēvs.” Tad Jēzus atbildēja: „Lai miroņi aprok miroņus, bet tu seko man!” Jūdiem bija neiedomājami savu tēvu neapbedīt, un, ja kāds to neizdarīja, viņš tika uzreiz izslēgts no sabiedrības. Ar to Jēzus vēlējās parādīt, ka sekošana Jēzum ir nozīmīgāka par sabiedrības uzskatiem un likumiem.

Kungs gaida no mums, ka mēs spētu piedot mūsu tuvākajam.

Mīļie brāļi un māsas, mēs katrs piederam noteiktai sabiedrībai, kultūrai, mums katram ir konkrēta izcelsme un tradīcijas, un tas viss ir labi. Taču, ja ģimenes tradīcijas, noteikta kultūra, izcelsme vai piederība sabiedrībai ir šķērslis sekot Kristum, mums ir jāsaka: „Te es vairs nepiedalos!” Un kaut arī apkārtējie izdara spiedienu uz mums un saka: „Bet tā taču rīkojas visi. Tāda ir mūsu pieņemtā kārtība.” Tādā gadījumā mums ir jāatbild: „Jā, lai tas viss tā ir, taču Jēzus aicinājums ir svarīgāks par tradīcijām!”

Es minēšu vēl trešo lietu, kur kompromiss nav iespējams, lai sekotu Kristum. Mums ir jāatsakās no vecās būtības, no vecā Ādama. Tam, kas ir kristīts ar ūdeni un Garu, ir jāļauj nomirt vecajam cilvēkam sevī, lai kļūtu par jaunu cilvēku Kristū. To rādīja arī Jēzus, to akcentēja apustulis Pāvils: lai pieaugtu Kristū, vecajam ir jāiet mazumā.

Mēs atsakāties no visa, kas mūsu raksturā nepatīktu Dievam. Mēs katrs esam personība ar savu viedokli, uzskatiem un idejām, taču ir domas, ar kurām Jēzus nav vienprātis. Man varētu būt kāds viedoklis par savu tuvāko, piemēram, es teiktu: „Es zinu, ka viņš ir ļauns, ka viņš ir tāds un šitāds, es pats to visu esmu piedzīvojis.” Bet Jēzus saka: „Jā, bet Es redzu viņu citādu. Es milu viņu un vēlos, lai arī viņš kļūtu svētlaimīgs kā tu.” Un tas noved pie zināma iekšēja konflikta par to, kuram tad ir taisnība - Jēzum vai man? Es varu palikt pie sava viedokļa: „Es zinu, ka šis cilvēks ir ļauns.” Bet tad es vairs neesmu vienprātis ar Kristu. Tad man ir jāizšķiras: vai nu es palieku pie sava viedokļa un nepiekrītu Jēzum, vai arī es atsakos no sava viedokļa un tad man ir miers Jēzū. Par ko tu izšķirsies?

Kungs vēlas, lai mēs piedotu savam tuvākajam. Dažkārt mēs sakām: „Ja es viņam piedošu, tas būs tikai viņam par labu. Es taču pazaudēšu savu godkāri; ja es piedošu, es parādīšu, ka esmu vājš, es sevi pazemošu.” Tad visi uz tevi skatīsies kā uz vāju cilvēku, jo tu piekāpies, un vispār - kāpēc tu piedod? Mēs zinām, ka mums ir nepieciešama grēku piedošana, līdz ar to mums pašiem vispirms ir jāpiedod! Mums miers Jēzū un žēlastība ir svarīgāki par godkāri un atreibību. Tāpēc atsacīsimies no savas godkāres un mūsu uzskatiem par taisnību, lai ietu Jēzus ceļu un piedotu.

Mēs atsakāties no visa, kas traucē vienotībai. Daži mums saka: „Tā, kā daru es, ir labi, un man ir taisnība.” Un tam piekrīt daudzi: jā, viņam ir taisnība. Taču ar šādu izturēšanos tiek sagrauta Dieva bērnu vienotība. Vai tu vēlies paturēt savu taisnību vai vienotību? Tiem, kuri seko Jēzum un grib sagatavoties Viņa atnākšanai, Dieva tautas vienotība ir svarīgāka par savu taisnību. Jēzus dēļ viņš labāk pacieš netaisnību un saglabā vienotību Kristū.

To, mīļie brāļi un māsas, mums māca šis notikums. Mēs esam Dieva izredzēti, mēs esam Viņam devuši solījumu pildīt baušļus, būt uzticīgiem un gatavoties Kristus atnākšanai. Taču tas mums nav par šķērslī gūt panākumus dzīvē. Mums ir jāstrādā. Tas, kurš ir paklausīgs un strādā,

saņems Dieva svētību. Dievs dod tam panākumus un dāvā viņam mieru. Un, pat ja viņam nav panākumu, tomēr viņam ir miers un prieks sirdī, miers Jēzū Kristū. Tad viņš ir par svētību apkārtējiem, jo nevienu neievaino, tiecoties pēc panākumiem.

Dažos gadījumos mums ir jāizšķiras, jo kompromiss nav iespējams. Tad mēs paliekam pie Kristus un ciešam, bet neaizliedzam Viņa vārdu. Mēs atsakāties no visa, kas varētu likt šķēršļus sekot Jēzum un sasniegt ticības mērķi; mēs ļaujam nomirt vecajam Ādamam, lai mūsos izaugtu jauna būtība Kristū. Dievs dāvā mums izdošanos un savu svētību. Jaunekļi toreiz tika izglābti no nāves un vēlāk saņēma vēl augstākus posteņus kā pirms tam. Jēzus dāvās mums pestīšanu, Viņš mūs augšāmcels un mēs būsīm pie Viņa kā ķēnišķīgie priesteri Viņa valstībā. Te nav vairs ko kavēties: mēs paliekam pie Jēzus Kristus. Āmen.

PAMATDOMAS

Dievs svētī to darbus, kuri ir viņam paklausīgi, dāvājot tiem savu mieru. Viņš dāvā pestīšanu tiem, kuri atsakās no grēka un seko Kungam bez kompromisiem.

Jaunumi no Latvijas

Aprīņķa apustuļa Rainera Štorķa dievkalpojums Rīgā

Aprīņķa apustuļš pie altāra
Projektķoris no Lietuvas

30.aprīlī, plkst. 11.00, notika aprīņķa apustuļa Rainera Štorķa dievkalpojums, uz kuru bija sapulcējušies visi brāļi un māsas no Latvijas draudzēm, kā arī projektķoris no Lietuvas diriģentes Astas vadībā. Aprīņķa apustuļš šo amatu ieņēķ kopš 2014. gada 23. februāra, nomainot aprīņķa apustuļi Armīnu Brinkmani.

Aprīņķa apustuļš kalpoja ar vārdu no 22. Psalmā 26. panta, kur ir rakstīts: „Par Tevi es dziedāšu lielā draudzē, es pildīšu savus solījumus to priekšā, kas Tevi bīstas.”

Sākumā aprīņķa apustuļš runāja par to, kas ir draudzes spēķs. Draudzes spēķs neizpaužas skaitā, bet gan brāļu un māsu savstarpējās attiecībās. Bieži vien cilvēķi uzskata: jo draudzē ir vairāk cilvēķu, jo tā ir spēķīgāķa, bet apustuļš uzsvēra, ka šis spēķs slēķjas nevis skaitā, bet gan kā brāļi un māsas izturas cits pret citu, vai viņi ir spēķīgi milēt, piedot, aizmirst pāridarījumus, uzturēt draudzē mieru un jauķu atmosfēru.

Aprīņķa apustuļš runāja arī par solījumu, kuru mēs visi esam devuši Dievam, – vai šis solījums tiek dots iesvētībās vai saņemot sakramentus. Svarīgi ir turēt doto apsoliķumu ne tikai vienu dienu, bet gan visu mūķu.

Viņš uzsvēra arī to, ka mums visiem ir jādzird Dieva vārds un pēc tā jāriķojas. Mums ir jādzīvo evaņģēlijs, jo vārds, ko mēs dzirdam pie altāra, ir domāts katram no mums, nevis kādam citam.

Pie altāra līdzkalpoja arī apustuļš Ottens un aprīņķa vecāķais no Lietuvas Andrejs Andrijanovs. Aprīņķa apustuļš šajā dievkalpoķumā sniedza svēto vakarēdienu arī dvēselēm no mūķības caur dzīvajiem amatnesēķjiem – aprīņķa vecāķo Andrijanovu un bīskapu Štreļķunas.

Brāļi un māsas dievkalpoķumā

MESIJA UN VIŅA MIERA VALSTĪBA

(JESAJAS 11)

Apmēram 700 gadus pirms Kristus Jeruzalemē dzīvoja kāds pravietis. Viņa vārds bija Jesaja. Caur viņu Dievs pasludināja Mesijas atnākšanu. Jesaja stāsta, kā tas notiks, kad šis Miera Ķēniņš uzcel savu valstību.

Zars augš no Isajas (Dāvida tēva) celma, un atvase no viņa saknēm nesīs augļus. Un pār to klāsies tā Kunga Gars: gudrības un saprāta Gars, padoma un spēka Gars, atziņas un tā Kunga bijības Gars.

Un bijība tā Kunga priekšā būs viņam salda smarža. Viņš netiesās pēc tā, ko viņa acs redz, un nespriedīs pēc tā, ko viņa auss dzird.

Bet viņš tiesās nabagus pēc taisnības un cietējiem virs zemes spriedīs goda pilnu tiesu un pēc patiesības. Bet varmācīgos viņš sitīs ar savas mutes zizli un bezdievjus nokaus ar savu lūpu dvašu. Taisnība būs viņa gurnu josta, un uzticība viņa lielu aptinamā aukla.

Vilks mājās pie jēra, un pantera apgulsies pie kazlēna; teļš un

jauns lauva, un trekni lopi būs kopā, un mazs zēns tos ganīs. Govs un lāču māte ganīsies kopā, un lauva ēdīs salmus kā vērsis. Zīdains rotaļāsies pie odzes alas, un nupat no krūts atšķirtais bērns izstieps savu roku pēc odzes spīdošajām acīm.

Ļauna neviens vairs nedarīs un negrēkos visā Manā svētajā kalnā, jo zeme būs tā Kunga atziņas pilna kā jūras dziļumi, kas līdz pašam dibenam ūdens strāvu pilni.

Un notiks tanī dienā: pagāni meklēs Isajas saknes atvasi,

kas tautām ir par karogu, un tās mājas vieta būs pilna godības.

Bībelē par pravieti tiek dēvēts tāds cilvēks, kuru ir uzrunājis un izvēlējis pats Dievs, lai tas sludinātu Dieva gribu. Praviēši pamācīja Izraēla tautu un brīdināja no bojāejas, jo izraēlieši un viņu valdnieki neievēroja Dieva gribu un pielūdza elkus. Daudzi praviēši runāja par nākotni. Visvairāk to ir darījis pravietis Jesaja, norādīdams uz Jēzu Kristu un Viņa atnākšanu. Jesaja stāsta par Dieva Dēla piedzimšanu, darbību un ciešanām, un to, kā būs Kunga miera valstībā.

CIEMOS PIE SUHANI RAIPURĀ, INDIJĀ

Šeit jūs redzat mani - man patīk puķes!

Mans vārds ir Suhani, man ir desmit gadi. Es dzīvoju Raipurā, kas ir Čhatīsgarhas štata galvaspilsēta Indijā. Raipura ir pilsēta, kurā daudzi brauc ar velosipēdu. Arī es labprāt braucu ar velosipēdu; paskatieties uz manu velosipēdu!

Mana tēva vārds ir Daniāls, viņam pieder apģērbu veikals. Es arī labprāt ģērbjos skaisti, taču diemžēl mana tēva veikalā tiek pārdoti tikai vīriešu apģērbi. Manas mātes vārds ir Janki. Viņa rūpējas par māju un bērniem. Mans vecākais brālis Arians ir divpadsmit gadu vecs. Mums ir ļoti liela ģimene. Attēlā jūs redzat vairākas tantes un onkuļus, brālēnus un otrās pakāpes brālēnus. Bet tā ir tikai mana tēva ģimene. Varat iedomāties attēlu, kurā būtu visi radnieki kopā!

Esiet sirsnīgi gaidīti mūsu namā! Kā daudzi citi cilvēki Indijā, arī mēs dzīvojam vienkāršā namā. Mēs četratā dalām vienu guļamistabu, mums ir viens koridors, maza virtuve un vannas istaba.

Mans mīļākais ēdiens ir itāļu pasta un ātri pagatavojamie makaroni – tie ir tik garšīgi!

Te es esmu manas skolas vārtu priekšā. Šeit vairākas nodarbības notiek angļu valodā, bet mājās mēs runājam hindi valodā. Hindi ir Indijas valsts valoda.

Šeit es parādu jums dažus zīmējumus, kuri ir tapuši mājās vai skolā. Man patīk zīmēt un gleznot.

Kad mans tētis ir brīvs, viņš kopā ar mani dodas iepirkties uz lielveikalu. Es ļoti priecājos, ja drīkstu braukt ar sacīkšu auto īpašā spēļu zonā.

Šeit jūs redzat mani kopā ar brāli, maniem vecākiem un vecvecākiem baznīcas priekšā. Mums Raipurā nav pašiem sava dievnama, bet mēs jau 35 gadus noturam dievkalpojumus īrētā telpā. Mēs esam astoņi svētdienas skolas bērni, kurus aprūpē piecas skolotājas; viena no tām ir mana māmiņa. Svētdienas skola notiek svētdienas rītos, bet vēlāk mēs piedalāmies dievkalpojumā kopā ar visiem.

Pazemība – izredzēto pazīme

Attēls: © ZoneCreative - Fotolia.com

Attiecībās ar tuvāko atspoguļojas attiecības ar Dievu. Tas ir spēkā ne tikai attiecībā uz mīlestību, bet arī uz pazemību. Turpmākajā tekstā pirmapustulis Žans Luka Šneiders iztīrā kristīgos pamattikumus.

Pazemībai ir centrālā nozīme kristīgajā mācībā. Jēzus pazemību Dieva priekšā padarīja par neatņemamu priekšnoteikumu, lai saņemtu pestīšanu (Mateja 18, 3.4). Jaunās Derības raksti pazemību nosauc par izredzēto pazīmi (Kolosešiem 3, 12; Filipiešiem 2, 3–8). Tāpēc man šķiet svarīgi šo jēdzienu apskatīt tuvāk un pajautāt sev, ko tas mums šodien nozīmē.

Pazemība Augstākā priekšā

Pazemība Dieva priekšā ir visvieglāk aptverama. Būt pazemīgam Dieva priekšā nozīmē:

- saprast, ka mēs esam pilnīgi atkarīgi no žēlastības;
- pierādīt dievbijību – Dievs ir pilnīgs un nekļūdīgs, mēs nevaram Viņu pilnībā aptvert un - vēl vairāk - nevaram ietekmēt.
- atdot pilnībā savu mīlestību.

Būt pazemīgam Dieva priekšā nenozīmē, ka mēs nonicinām vai kaut kādā veidā pazemojam savu personību. Bauslis „Mīli savu tuvāko kā pašu sevi” skaidri parāda, ka Dievs mums neaizliedz sevi novērtēt, tas ir, mīlēt sevi un rūpēties par sevi. Sargāsimies no pieticības, kura vēlas, lai mēs domātu, ka esam nespējīgi darīt to, ko Dievs sagaida no mums. Patiesi pazemīgais saprot, ka Dievs pazīst viņu labāk, nekā cilvēks pats sevi: ar Dieva palīdzību ir iespējams izdarīt to, ko Dievs no viņa gaida.

Pazemība mūsu tuvākā priekšā

Pazemība tuvākā priekšā ir Svētā Gara auglis. Tas māca mūs, ka:

- Dievs cilvēkus mīl ne jau par to, kas viņi ir, bet gan tāpēc, ka Dievs ir mīlestība. Viņš mīl mūsu tuvāko tāpat kā mūs, kaut arī otrs cilvēks ir pilnīgi atšķirīgs no mums.

Tādēļ jau otram nevajag kļūt līdzīgam man, lai viņš tiktu milēts tāpat kā es;

- neskatoties uz mūsu nopelniem, mēs visi esam atkarīgi no žēlastības.

Savā vēstulē filipiešiem apustulis Pāvils secina: „(..) bet pazemībā cits citu uzskatīdami augstāku par sevi.” (Filipiešiem 2, 3) Pirmajā acumirkli šie vārdi izklausās nepiepildāmi: no mums pieprasa, lai mēs sevi uzskatītu par niecīgākiem nekā pārējie, neatkarīgi no citu personības. Taču tā šos vārdus nevajag interpretēt. Kā pierādījums tam ir Pāvila vārdi, ka viņš pats sevi nepazemina un nenoncinā, domājot, ka pārējie ir daudz pārāki par viņu (2. Korintiešiem 11, 5).

Bībeles vārda pirmo izskaidrojumu mēs atrodam pēc tam sekojošā pantā: „(..) neraudzīdamies katrs uz savām, bet arī uz citu vajadzībām.” (Filipiešiem 2, 4) Vārdam „arī” šeit ir būtiska nozīme. Tas neaizliedz mums piepildīt savas vajadzības un intereses, taču vienmēr ir jāskatās arī uz otra interesēm.

Jēzus Kristus kā paraugs

Tālāk Pāvils turpina - viņa skatījumā mūsu pazemībai jāseko Jēzus Kristus piemēram: „Kas Dieva veidā būdams, neturēja par laupījumu līdzināties Dievam, bet sevi iztukšoja, pieņemdams kalpa veidu, tapdams cilvēkiem līdzīgs. Un cilvēka kārtā būdams, viņš pazemojās, kļūdams paklausīgs līdz nāvei, līdz pat krusta nāvei.” (Filipiešiem 2, 6–8)

Jēzus apzinājās savas dievišķās varas un pozīcijas. Taču savu gribu Viņš pilnīgi pakārtoja sava Tēva gribai. Viņš pazemināja sevi līdz grēcinieku līmenim, kalpoja viņiem un cieta, lai beigās tiktu paaugstināts.

Lai arī mūsos būtu tāda nostāja kā Jēzum! Tas nozīmē: mums ir jāapzinās, kā Kungs to darīja, jāapzinās mūsu izredzētība. Mēs atpazīstam, ka mēs esam kā mūsu tuvākais, mēs esam viņš, grēcinieks, kam vajadzīga žēlastība, lai tiktu glābts. Un mēs zinām, ka esam sūtīti, lai kalpotu viņam un vadītu viņu ceļā uz pestīšanu.

Dieva kalpu pazemība

Apzinoties sava amata svētumu, Dieva kalps ir vienmēr pazemīgs. Viņš apzinās, ka ir atkarīgs no žēlastības. Kaut arī mēs jau gadu desmitiem esam amatā, mēs nepapodamies rutīnai.

Pazemīgs kalps izpilda visus sava kunga norādījumus. Nav attaisnojuma nekādai situācijai, kurā mēs neizpildītu Jēzus Kristus gribu! Viņš vienīgais var izvērtēt uzdevuma nozīmi. Kungs sūtīja apustuļus, lai tie mācītu, ko Viņš tiem bija teicis, amata autoritāte ir saistīta tikai ar evaņģēlija sludināšanu. Mūsu zināšanas un pieredze atsevišķos gadījumos varētu tikt izmantotas, taču mēs nevaram atsaukties uz sava amata autoritāti, lai mācītu savus personiskos ticības piedzīvojumus.

Mūsu pienākums ir domāt par nākotni, attīstīt projektus un tos realizēt. Taču mēs nevaram steidzināt vai piespiest Dievu. Viņš ir tas, kurš novērtē mūsu pūliņu rezultātus. Pāvils to pilnīgi apzinājās, kad viņš rakstīja efeziešiem: „(..) ja Dievs gribēs, es atkal iegriezīšos pie jums.” (Apustuļu darbi 18, 21) Dievs neļāva visiem Pāvila nodomiem piepildīties (Romiešiem 1, 13). Kāpēc pie mums lai tā nebūtu?

Pazemība draudzes priekšā

Pēc Jēzus parauga apustuļi ir kalpi visiem (Jāņa 13, 15). Viņi nav kungi pār draudzes ticību, bet gan palīgi priekos (2. Korintiešiem 1, 24; KNK 7.6.3). Visi amatnesēji izprot sevi kā kalpu. Bet vai patiesībā tā ir? Diemžēl es secinu, ka šur un tur brāļi:

- sajauc „amata pilnvaras” un „amata hierarhiju”, izmantojot to nelietīgi, lai uzspiestu citiem savu padomu, kā arī izpratni, ka brāļu un māsu pestīšana ir atkarīga no paklausības attiecīgajiem norādījumiem;
- ir viegli aizvainojami un sadusmojami – vai tā nav lielas nozīmes piešķiršana savai personībai?

Es pūlos būt atvērts jauninājumiem un ierosinājumiem. Bet es nesaprotu, kāpēc daži izvairās meklēt padomu vai vienprātību pie saviem priekšgājējiem. Es esmu pārliecināts, ka jauninājums, kas mērķēts uz šķelšanos, nevar vest pareizā virzienā. Tāpat esmu pārliecināts, ka Dievs vienmēr iekārtos tā, ka tiks realizēta Svētā Gara ierosināta doma. .

Nango - kāda maza draudze Kongo dienvidaustrumos pēc 70 gadu pastāvēšanas saņem savu dievnamu.

I Pazemība baznīcā

Zināt savu nostāju – tā ir pazemība. Tas ir spēkā ne tikai atsevišķiem cilvēkiem, bet gan visai baznīcai kopumā. Apskatīsim dažas no pirmapušuļa Žana Lukas Šneidera pamatdomām.

Man kādu reizi jautāja, kas notiks ar apustuļa amatu un sakramentiem tūkstoš gadu miera laikā. Es vēlos izklāstīt dažas pārdomas par šo tēmu, nepretendējot uz to absolūto patiesību.

Apustulāta nākotne

Kā izredzēto draudze Kristus baznīca pastāvēs arī jaunajā Radījumā („Jaunapustuliskās baznīcas katehisms”, KNK 6.4.5). Attiecībā uz apustulātu un tur dotajiem

sakramentiem baznīcā, ir nepieciešams vēlreiz atgriezties pie baznīcas pirmsākumiem. Jēzus iecēla apustuļus, lai tie pēc Viņa atgriešanās pie Tēva būtu Viņa vēstneši. Viņš dibināja baznīcu, lai cilvēki varētu saņemt pestīšanai nepieciešamos sakramentus un apustuļu mācību. Mūsu ceturtais ticības apliecinājums precizē, ka apustuļi ir Jēzus sūtīti „līdz Viņa atkal atnākšanai”.

Tūkstoš gadu miera laikā pats Jēzus būs pieejams cilvēkiem uz zemes; tad vairs nebūs vajadzīgi Viņa vēstneši, lai

pārstāvētu Viņu. Izredzēto uzdevums tad būs būt Kristus lieciniekiem un vēstnešiem – sākotnēji, kad Jēzus bija šeit, uz zemes, tāds bija mācekļu uzdevums.

Sakramentu nākotne

Baznīcā dāvātie sakramenti ir „zīmes”. Tie apvieno redzamo elementu ar vārdu, kas norāda uz īstenību, kuru ietver vārds (KNK 8). Šī īstenība nav nekas cits kā Pestītāja klātesamība.

Jēzus Kristus miera valstībā būs redzams no jauna, un tad sakramenti vairs nebūs vajadzīgi. Jēzus atkal darīs brīvus no grēka tieši tā, kā tas notika, piemēram, ar ļaundari pie krusta.

Es uzskatu, ka tas nepaustu pietiekami lielu cieņu pret Jēzu Kristu, mūsu Pestītāju, ja es apgalvotu, ka apustuļa amats un sakramenti būs nepieciešami pestīšanai arī tūkstoš gadu miera laikā.

Jaunapustuliskā baznīca

Dzīvu apustuļu vadītai, arī Jaunapustuliskajai baznīcai jābūt pazemīgai:

- ne Jaunapustuliskā baznīca, ne arī apustuļi, kuri to vada, nav spējīgi aizvietot valdību un atrisināt šīs pasaules problēmas;
- mēs neesam spējīgi visur sniegt savu padomu dažādu problēmu risināšanai;
- mēs apzināmies, ka esam nepilnīgi cilvēki, un nekādā veidā neapgalvojam, ka mūsu priekšgājēji ir bijuši nekļūdīgi. Baznīca atvainojas par visām kļūdām, kuras tika pieļautas. Bet mēs nevaram pagātni mainīt. Viss, ko mēs varam darīt, ir droši secināt, ka pieļautās kļūdas vairs neatkārtosies;
- fakts, ka mēs esam pārliecināti par mūsu ticības mācību, neliek šķēršļus mums atzīt citu baznīcu un tām piederīgo garīgās bagātības sasniegumus.

Nobeigumā es vēlos dalīties ar jums kādā citātā, kas man ļoti iepatikās. Dorotejs no Gazas, kāds mūks, kurš dzīvoja 6. gadsimtā Palestīnā, ir rakstījis: „Dvēseles ir salīdzināmas

ar augļu kokiem. Kad koki nes daudz augļu, to zari augļu ietekmē noliecas līdz zemei; turpretī zari, kuri nenes augļus, sliecas uz augšu. Ir arī koki, kuru zaros piestiprina akmeņus, lai piespiestu tos noliekties, lai tad tie nestu augļus. Līdzīgi ir ar dvēselēm: ja tā pazemojas, tā nes daudz augļu, un, jo vairāk tā nes, jo pazemīgāka kļūst.” (Dorothee de Gaza, Instructions I–XVII, Sources Chrétiennes, 1963; brīvi tulkots no franču valodas)

*„Bet visi savstarpējā
satiksmē apjozieties
ar pazemību, jo Dievs
stāv pretim lepnēm,
bet pazemīgiem viņš
dod žēlastību. Tad nu
pazemojieties apakš
Dieva varenās rokas, lai
viņš jūs paaugstinātu
savā laikā.”*

(1. Pētera 5, 5.6)

Iespiests

Izdevējs: Žans Luka Šneiders, Überlandstrasse 243, CH-8051 Zürich, Šveice
Frīdriha Bišofa izdevniecība, Frankfurter Str. 22, 63263 Neu-Isenburg, Vācija
Redaktors: Pēteris Johannings

100 gadi hostijām: kad kauss paiet garām

Attēls: Ziemeļreinas-Vestfāles Jaunapustuliskās baznīcas centrālais arhīvs un valsts arhīvs (Bundesarchiv.de/Fotograf o)
Nosaukums "Karavīri ierakumos"

1917. gada Lielajā Piektdienā mūsu pirmapustulis savu pirmo oficiālo dievkalpojumu svinēja tikai ar hostijām, bez vīna kausa. Kas šodien ir pavisam dabīgi, pirms 100 gadiem bija nepieciešamība. Kāpēc?

„Šodien mums ir izmaiņas Svētā Vakarēdiena baudīšanā” ar šiem vārdiem 1917. gada 6.aprīlī Bilefeldē (Vācija) pirmapustulis Hermanis Nihauss sāka jaunu ēru. Līdz tam bija ierasts, ka maize bija kā oblāta un vīns tika dzerts no kausa. No šī brīža vīns tika pārstāvēts tikai kā trīs pilieni hostijā.

Divas problēmas, ...

Pirmā pasaules kara vidū vīns bija tikpat kā neatrodams. „Mēs atjaucām vīnu uz pusēm ar ūdeni, un tikpat tā nepietika,” teica pirmapustulis šajā vēsturiskajā dievkalpojumā.

Holēra, tīfs, tuberkuloze - bailēs no epidēmijas higiēna kļuva tēma numur viens. „Kauss tika pie katras dzeršanas reizes ar dvieli noslaucīts, un kalpotājs to pavērsa citādi.” Bez tam „kļuva redzams, ka paši baudītāji pagrieza kausu katru reizi” un „daži tikai tuvināja lūpas kausam, nemaz nepieskaroties, lai iedzertu vīnu”.

... trīs risinājumi

Jaunapustuliskajā nedēļas apskatā no 1917. gada 25. marta tika diskutēts par vairākiem risinājumiem. Viens risinājums bija atsevišķi mazi kausiņi, kā tas jau bija ieviests evaņģēliskajā baznīcā. Tomēr, tā kā neeksistēja noteikts

mērs, ar šo atsevišķo kausiņu lietošanu vakarēdiena svinēšanā ienāca nenoteiktība, “no kā vajadzēja izvairīties, vadoties pēc stingrajiem reliģiskajiem likumiem”.

Cits risinājums: hostiju ar dakšiņas palīdzību iemērkāt vīna kausā un tad pasniegt ticīgajam, kā tas bija jau ieviests Holandes draudzēs. Tomēr “hostijas ātri kļuva mīksta”. Tās pielīpa pie plaukstas, līdz ar to tas nebija higiēniski.

Palika tikai viena izeja: „Karš mums to iemācīja.”

Trūkums kā skolotājs

1915. gada oktobrī Francijas frontē karavīrs ar iniciāļiem W.G. saņēma kara lauka vēstuli “no mīļā pirmapustuļa, kur bija ielikts svētais vakarēdiens”. Šajā vēstulē bija teikts: „Mēs lūdzam ne tikai par jums vienu, bet gan par tiem daudzajiem, kuru grēki ir ielikti Jēzus rokās.” „Es priecājos kā mazs bērns,” toreiz izteicās W.G. savā atbildē, kas parādījās 1916. gada janvāra jauapustuliskajā apkārtrakstā.

Sākumā oblatām lika klāt arī vīna pudeles, taču tās pazuda no slepeni atvērtajām paciņām, līdzīgi kā cigaretes. Tāpēc jau 1914. gada sākumā baznīcas vadība aprūpēja karavīrus ar kombinētajām hostijām: „Mēs iesvētījām (vīna) kausu un hostijas, un tad hostijas tika appilinātas no iesvētītā vīna kausa.”

Apakšā pa kreisi: kara lauka vēstule ar hostiju un vīna plankumiem
Apakšā pa labi: Pirmā pasaules kara karavīri kādā no cīņu pārtraukumiem guļ savos ierakumos

Ne skaita ziņā

Vai svētais vakarēdiens, kā to iecēla Jēzus Kristus, tad ir derīgs? Pirmapustuļa Nihausa atbilde bija salīdzinājums ar kristīšanu: „Ir reliģiskās kopienas, kurās pagremdējas zem ūdens, bet mums pietiek ar aplacīšanu.” Tāpat viņš šajā Lielās Piektdienas dievkalpojumā norādīja uz katehismu ar Martina Lutera vārdiem: „Ne jau ūdens padara mūs brīvus, bet gan Dieva vārds, kurš tiek izrunāts šajā ūdens kristībā.”

„Ja simtiem tūkstošu ir apmierināti ar hostiju aplacīšanu ar vīnu, tad mēs arī esam,” akcentēja baznīcas galva šajā dievkalpojumā: „Maize tiek aplacīta ar trīs vīna pilieniem tā, ka to var redzēt.” Taču sākotnēji tas darbojās tikai šī apustuļa darbības apvidū. Visiem tas stājās spēkā tikai pēc kopējās apspriedes, kurā izšķīrās par šādu kārtību un paziņoja par to 1919. gada rudenī vienā no apkārtrakstiem: „Apustuļiem nolemjot, tas ir spēkā visā mūsu baznīcā.”

Apskats

- 02.07.2017 Homabeja / Kenija
- 14.07.2017 Lubumbaši / Kongo DR
- 16.07.2017 Lubumbaši / Kongo DR
- 23.07.2017 Barselona / Spānija
- 30.07.2017 Cepernika / Vācija
- 05.08.2017 Natala / Brazīlija
- 06.08.2017 Natala / Brazīlija
- 19.08.2017 Luena / Angola
- 20.08.2017 Saurimo / Angola
- 17.09.2017 Denija / Spānija
- 24.09.2017 Melburna / Austrālija
- 25.09.2017 Melburna / Austrālija
- 28.09.2017 Vevaka / Austrālija

New Apostolic Church
International

